

LITERATOUR

Dilan Yurdakul

- INTERVIEW -

Je bent ook actrice en theatermaker. Kwam je ervaring uit de film- en theaterwereld bij het schrijven van je debuutroman van pas? Zo ja, hoe?

Voor het schrijven kwam het in zoverre van pas dat ik gewend ben om vanuit een beeld iets te beschrijven, zoals je in film en theater ook het publiek meeneemt naar een bepaalde situatie, waarin bepaalde details belangrijk zijn, zo is dat ook in een verhaal, maar dan nog uitgebreider. Ik kon me dus nog meer uitleven.

Hoe bepaal je de juiste vertelvorm (boek, film, voorstelling) voor een verhaal?

Dat is echt iets wat per project verschilt, het is vaak een keuze tussen welk publiek je wilt bereiken en welk perspectief je wil benadrukken. In principe kan alles in iedere vertelvorm, maar soms leent een bepaald perspectief zich beter voor bijvoorbeeld een voorstelling, omdat je daar meer fragmentarisch kan vertellen en het veel meer om sfeer gaat.

Heeft het schrijven van verhalen invloed op hoe jij over de wereld nadenkt?

Je wordt gedwongen om je in te leven in het andere perspectief en dingen op verschillende manieren te bekijken, ruimer en zonder oordeel. In mijn geval zijn het vaak persoonlijke verhalen en word ik gedwongen om ook in het leed van mijn familieleden te duiken. Dit geeft mij iets wat ik anders moeilijk zou vinden: begrip voor hun levensverhaal en hoe dat hen heeft gevormd.

Waar en wanneer schrijf je het liefst?

Helaas toch nog steeds 's nachts, het lukt me niet dat te veranderen.

Moet je op zoek naar inspiratie of overkomt het je?

Vaak overkomt het me eerst, en ga ik daarna opzoek naar elementen die het voeden, films, beelden, boeken, artikelen.

Denk je tijdens het schrijven van een verhaal of voorstelling vaak aan de lezer/kijker?
Nee, dat is het einde van mijn creativiteit.

Hoe was jij op school als leerling? Was je zelf vroeger een lezer?

Ik was een echte boekenwurm, vooral op vakantie. Op school was ik redelijk braaf als het ging om huiswerk maken, zodat ik daarna stiekem in de portiekjes kon hangen en roken en blowen.

Wie of wat wakkerde jouw leeshonger aan?

Ik denk dat toen ik vrij jong was boeken mij troost gaven, en dat is altijd zo gebleven. Dat begon met Disneyboeken die iedere maand bij ons thuis afgeleverd werden.

Je hebt zin om te lezen. Hoe vind je een boek dat bij je past?

LITERATOUR

Moeilijk. Ik ga naar de boekenkast en probeer iets wat niet al te moeilijk lijkt te pakken, want anders vergaat mijn lust misschien.

Wat vind jij/likt jou het leukst aan een schoolbezoek en het ontmoeten van lezers?

Het directe contact vind ik het leukste wat er is, je kunt in gesprek gaan over wat wel en niet aankomt, over hoe iets is gelezen en ook delen jongeren soms hun eigen verhaal, wat ik heel mooi vind.

Wat is voor jou een belangrijk thema waar je graag met jongeren over in gesprek gaat?

Hoe we toch open en kwetsbaar blijven, over onze mentale gezondheid, onze pijn waar we niet uitkomen. Zodat we niet een pantser om onszelf heen bouwen.

Welk advies zou je jongeren willen geven die later zelf graag willen schrijven?

Schrijven is doen. Dus schrijf over waar je hart sneller van klopt, begin met korte ronde verhalen over onderwerpen die dicht bij jou liggen.

LITERATOUR

Dilan Yurdakul

– LEESFRAGMENT –

Het leesfragment van Dilan Yurdakul komt uit *3PAK* en wordt aangeboden door CPNB. Lees het verhaal digitaal gratis verder! Alle drie de verhalen van *3PAK* zijn vanaf 1 september gratis te lezen in de Goed Verhaal-app van CPNB.

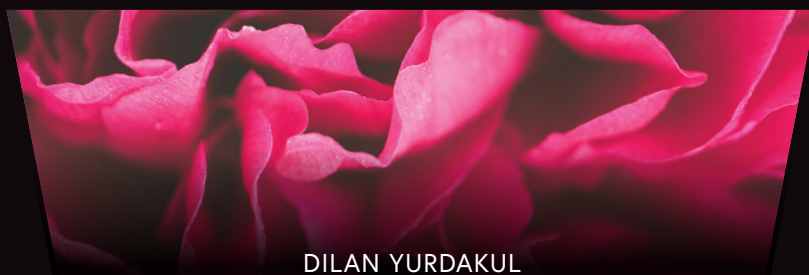

1 BOEK 3 VERHALEN

BUDDY TEGENBOSCH

UITHALER

DILAN YURDAKUL

JE BENT EEN MEISJE

MAARTJE WORTEL

KIESPIJN

Pak
gratis
mee!

GOED
VERHAAL
2025

JE BENT EEN MEISJE

DILAN YURDAKUL

I | Ayıp

Als oma, *anneanne*, in de spiegel kijkt en haar lippen stift, doet ze dat heel voorzichtig. Het mag niet te fel, want dan zouden mensen haar raar aan kunnen kijken. Het is niet de bedoeling dat ze zich opdoft. Ik vraag me af waarom ze zich zo druk maakt over andere mensen. Als zij haar lippen wil stiften, dan mag dat toch gewoon?

Ze vertelt dat de dingen anders waren op de plek waar zij vandaan komt. Dat je je als vrouw onzichtbaar moest maken. Opvallen betekende dat je dingen deed die niet hoorden, en wat hoorde, dat leerde je gaandeweg je leven. En nu wist ze dus dat ze haar lippen niet al te rood moest stiften, dat hoorde niet.

Mijn slaapkamer heeft roze muren en een klein tafeltje met daarop heel veel crèmes. Mijn kamer is de enige plek waar ik rustig word, waar ik niet alles buiten mijzelf probeer te begrijpen. Urenlang kan ik alleen zijn in mijn kamer. Ik smeer crèmes op, gebruik de oude lippenstift die ik van mijn moeder, *anne*, heb gekregen. Ik probeer te begrijpen wat de mensen bij wie we op visite gaan in mij zien als ze zeggen dat ik mooi ben. Oma zegt ook altijd dat ik mooi ben, mama doet dat minder.

Ik kijk in de spiegel. Zijn het mijn ogen? De kleur van mijn huid? Mijn glimlach?

Ondertussen probeer ik op *anne* te lijken, zij is hetzelfde als ik maar dan volwassen. Ik snuffel soms stiekem door haar spullen. Ze heeft een heleboel lippenstiften in haar laatje, ze ruiken allemaal een beetje oud. Als ik mijn lippen stift, lijk ik precies op haar. Mama is heel lang en heeft een mooie lange hals en donkere lippen. Vaak doet ze donkere lippenstift op waardoor haar lippen nog donkerder worden. Haar wenkbrauwen zijn vol en gelijk, die van mij niet.

Ik vind het leuk om naar mezelf te kijken, om te ontdekken wat anderen zien. Maar soms maakt het me onzeker, over mijn beetje grote neus of moedervlekken op mijn wangen.

Anneanne komt heel vaak bij ons thuis. Ze is de moeder van *anne*. Als oma er is, krijg ik altijd complimenten over hoe goed ik alles doe. Mama is ook altijd rustiger als oma er is, ze durft dan niet boos te worden. En ze rookt dan niet, dus dan stink ik niet zo naar sigaretten.

Om iedere vinger heb ik een ring, aan beide polsen draag ik wel tien armbanden. Oma zegt altijd hoe mooi mijn sieraden zijn, soms maken we samen armbandjes. Mijn moeder noemt me een zigeunerinnetje, ik weet niet precies wat dat is, maar het heeft te maken met hoe ik eruitzie. Een beetje rommelig. Ik draag gewoon wat ik mooi vind.

Heel vaak ga ik op visite bij anneanne. Bij oma ruikt alles een beetje naar gebakken uien en zoete parfum. Nadat anneanne haar lippenstift op heeft gedaan, hapt ze met haar lippen in een zakdoek, zodat er een rode afdruk achterblijft. In haar slaapkamer heeft ze ook een grote spiegel met daarvoor allemaal crèmes en parfum. Als ik naar de wc ga, ga ik altijd stiekem naar haar kamer om aan haar parfums te ruiken en een beetje van haar crèmes op te smeren. Oma's lippenstift durf ik niet op te doen.

Als ik bij anneanne ben, gaat er iets in mij aan dat alles goed wil doen, dat wil laten zien dat ik haar kleine versie ben, dat ik ook zo hard in de keuken kan werken als zij. Ze is altijd aan het koken. Vaak ga ik naast haar staan en kijk ik hoe ze alle groenten snijdt, hoe ze geconcentreerd een maaltijd bereidt en zegt dat ook ik zal leren hoe ik moet koken. Ik wil zijn zoals zij, zo handig en snel, het mes glijdt steeds vliegensvlug langs haar vingers, maar nooit snijdt ze zichzelf. Ze hakt van alles in stukjes, komkommer, tomaat, peterselie. Ik zeg dat ik graag wil meehelpen. Ze glimlacht naar me en zet me op een kruk achter het aanrecht, zodat ik net zo lang als zij ben. Ik mag alle groenten in een kom doen, er ontstaat een heel mooie mix van kleuren. Dan krijg ik een mes in mijn hand en legt ze een stuk komkommer voor me op een plank. 'Kleine stukjes. En voorzichtig', zegt ze.

Mijn lippen pers ik op elkaar, zorgvuldig snijd ik de komkommer in stukjes, ik ben sneller klaar dan ik dacht. Mijn oma klapt in haar handen: '*Aferin, benim kızım çok hamarat ve becerikli* – Goed zo, mijn kind is heel ijverig en bekwaam.' Ik word later net als oma en mama. Net zo handig als oma, en net zo mooi als mama. Ik moet alleen nog geduld hebben.

Op school, in mijn klas, is er de andere soort. De soort die niet graag tomaat en peterselie snijdt, zoals ik. Het is een soort die een beetje wild is, ze zijn zoals dieren, ze kunnen ineens brullen als beesten en zijn veel directer. We leven gescheiden. We hebben aparte kleedkamers en douchen apart, iedere soort onder zijn eigen waterstralen. In de ruimtes ruikt het naar gymspullen

en zweet. Ik wil niet dat mensen mijn billen zien, als ik me omkleed ga ik met mijn billen op de bank zitten en trek zo mijn broek uit.

De andere soort heeft een ding tussen hun benen hangen waar ze gitaar mee spelen terwijl ze langs onze douches lopen. Wij slaan onze handen voor ons lichaam, eentje onder, en eentje boven, en gaan met onze billen naar hen toe staan. Als ze weg zijn giechelen we.

Als deze soort je 'mooi' vindt, tel je mee. Ik hoop dat ze mij mooi vinden, maar ik ben bang dat dat nooit zo zal zijn, want ze kijken nooit echt naar me, wel naar de anderen.

Iedere dag kijk ik in de spiegel om te zien wat er mis is met mij.

Ik wil ook een truitje zoals de anderen van mijn soort. Eentje die stopt boven je navel. Mijn T-shirts zijn allemaal lang. Terwijl ik in mijn kamer in de spiegel kijk, vouw ik de onderkant van mijn T-shirt naar binnen zodat het stopt boven mijn navel. Tevreden kijk ik naar mezelf, nu lijk ik op de anderen, alleen zie je een rolletje van mijn buik als ik ga zitten, het valt over mijn broek heen.

Oma en mama zijn aan het koken, het ruikt naar gebakken uien. Waarschijnlijk eten we iets met groenten en rijst. Als ik naar beneden ga, kijkt oma mij aan. En dan zegt ze een woord dat ik nog nooit in mijn leven heb gehoord. Ze zegt: 'Ayıp.' Mama zegt niks, ze kijkt me alleen maar aan.

Ayıp heeft iets te maken met mijn T-shirt, het is ongepast, het hoort niet. Het is zelfs een beetje stout, ik zou me ervoor moeten schamen. Het betekent dat ik zo niet naar buiten kan gaan. Ik snap het niet, iedereen in de klas van mijn soort loopt er zo bij. Voor het eerst voel ik me een beetje gevangengezet door oma, alsof ik niet mezelf mag zijn.

Later vraag ik aan anne waarom anneanne mij ayıp vindt.

'Waarom wil je zo graag een naveltruitje, om jongens gek te maken?' zegt ze.

Jongens. De andere soort.

Ik voel me betrap. Ik ben heel erg verliefd op Roy, ik heb zijn telefoonnummer opgezocht in de telefoonlijst en het uit mijn hoofd geleerd, in de hoop dat hij me op een dag zal bellen. Niemand weet hier iets van. Roy heeft één oorbel in zijn oor, een ringetje. Hij is klein en heeft een beetje groenige ogen, en zijn hoofd is bijna kaal, hij heeft heel kort haar.

Ook heeft hij altijd een Adidasbroek aan. En hij is niet zo wild als de rest, hij is veel rustiger. Terwijl mijn gedachten afdwalen naar Roy, kijkt anne mij streng aan.

‘Je bent een meisje,’ zegt ze. ‘En meisjes laten niet te veel zien, dat is ayıp.’

Ik slik. Ik moet nu stil blijven, anders gaat anne schreeuwen.